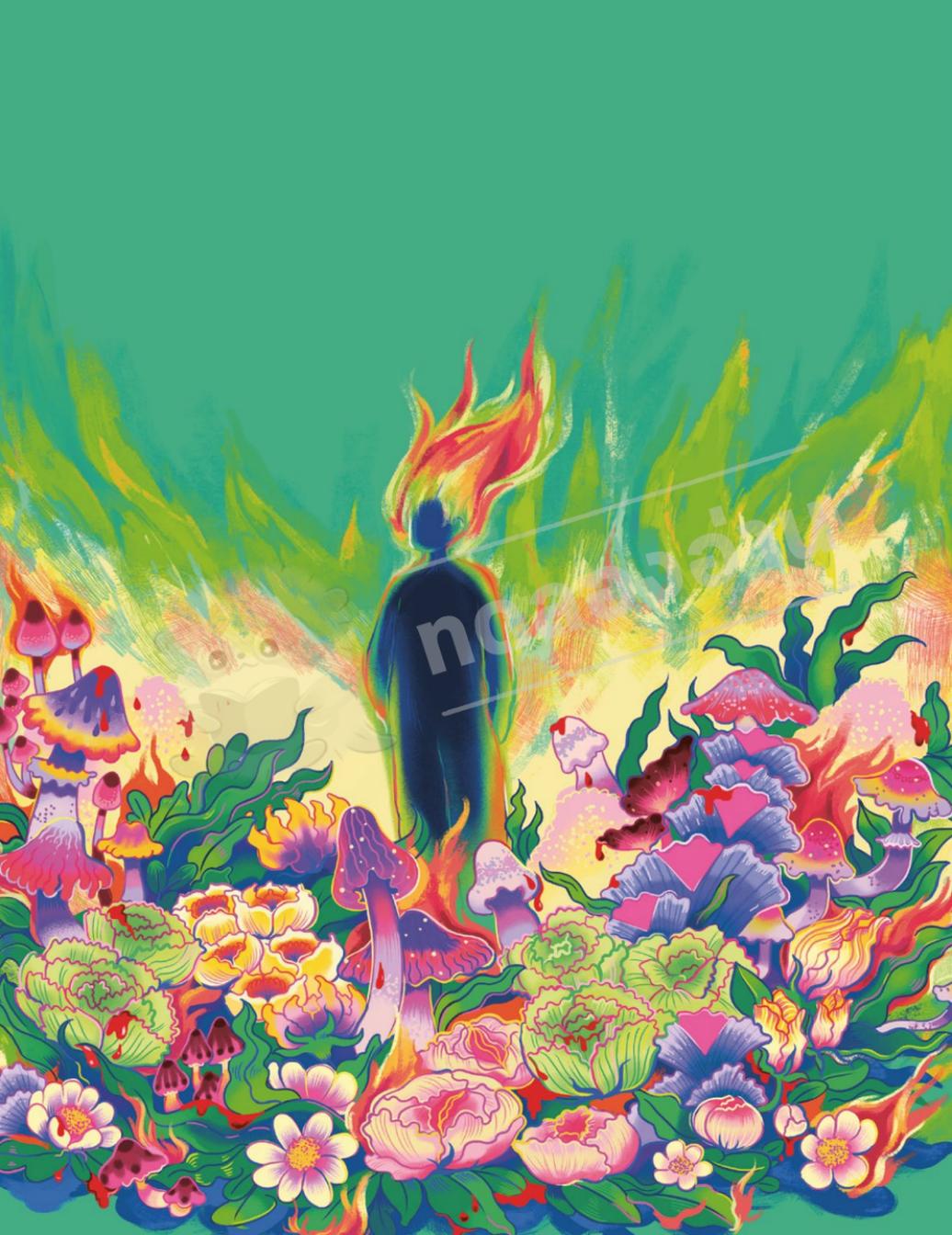

“แต่หญิงผู้เป็นแม่ แม่บ้าน แม่ครัว แม่ค้า
ผู้มีแต่คำว่า ‘แม่’ นำหน้าและแบกรับบทบาทแห่ง ‘แม่’ ไว้จวบจนสิ้นชีวิต”

- ชिरณะ

Shine

Read and Shine

ชื่กร:-

เ้ยน

RanuthTong

วาดภาพประกอบ

“อ้อ ฉันอาจจะต้องขอบคุณล่วงหน้าสำหรับคนที่อ่านเรื่องนี้ด้วยละมั้ง :D”

- ชีรณะ

การอ่านดีอากทุกที่ที่สััดนะ

คำนำสำนักพิมพ์

Wish We All Die in Peace ปีตาย เป็นผลงานรวมเรื่องสั้นสุดระทึกซึ่งตีแผ่สังคมชายเป็นใหญ่ที่เหยื่อไม่ได้มีแค่เพศหญิง ผู้กระทำไม่ได้มีแต่เพศชาย - คนทุกเพศทุกวัยต่างก็เป็นทั้งผู้กระทำและเหยื่อ

สำนักพิมพ์และนักเขียนไม่ได้ต้องการสนับสนุนความรุนแรงที่ถูกนำเสนอแต่อย่างใด หนังสือเล่มนี้มีค่าเตือนมากมาย มีหลายฉากบรรยายถึงความรุนแรงและความโหดร้าย **โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน** สำนักพิมพ์ขอเตือนทุกคนอีกครั้งด้วยความหวัง

หวัง ทุกคนที่ต้องใช้ชีวิตในโลกปีศาจไปเลย โลกการแบ่งแยกชนชั้น โลกทุนนิยม

หวัง ทุกคนที่ต้องอยู่ในสังคมซึ่งถ้าถามเราด้วยนานาความบัดซบ

หวัง ทุกคนในโลกความจริง ที่ไม่มีค่าเตือนใดๆ ให้เราเหมือนนิยาย

Content Warning: สังคมจริงอาจรุนแรงกับเรา
ยิ่งกว่าในหนังสือเล่มนี้เสียอีก

Shine

คำนำผู้เขียน

“เป็นแนวเสียดสีสังคมไม่ใช่เหรอ ทำไมสยองน่ากลัวล่ะ”

ป่าถามข้าพเจ้าเมื่อทราบว่า *พิตาย* เป็นหนังสือแนวไหน
ณ เวลานั้นข้าพเจ้าเพียงอมยิ้มด้วยไม่รู้จักตอบอะไร แต่ ณ เวลานั้น
ข้าพเจ้าคิดคำตอบเรียบร้อยแล้ว...

คงเพราะเป็นแนวเสียดสีสังคมนั่นแหละถึงน่ากลัว
พิตาริปไตย

มาจากการสนธิคำภาษาบาลีระหว่าง *พิตา* ซึ่งหมายถึงบิดา,
พ่อ กับคำว่า *อริปไตย* อันหมายถึงอำนาจสูงสุด, ความเป็นใหญ่ยิ่ง
ด้วยเหตุนั้น *พิตาริปไตย* จึงหมายถึงสังคมที่เชิดชูผู้ชายและ
ความเป็นชายจนกลายเป็นคำเรียกที่รู้จักกันดีคือ *ชายเป็นใหญ่*

แต่...แล้วทำไมต้องเป็น *พิตาย* ละ

หากคุณอ่านเล่มนี้จนจบก็อาจจะได้รับคำตอบ *พิตาริปไตย*
ไม่เคยปล่อยให้ใครรอดชีวิต อภิลิทธิของคนกลุ่มหนึ่งเหยียบย่ำ
คนอื่นนับไม่ถ้วน ขณะที่ผู้ชายก็ไม่ใช่ว่าจะได้รับอภิลิทธิทุกคน
ลำดับชั้นของสังคมไม่ได้เรียบง่ายขนาดนั้น มิติของสัจพจน์ เชื่อชาติ
การรู้หนังสือ สถานะทางสังคม ชนชั้นทางเศรษฐกิจ ฯลฯ
ต่างจัดวางลงบนร่างกายเรา กักขังเรา แล้วก็ฉีกทิ้งเรา

ทั้งคุณและข้าพเจ้าต่างก็เกิดและเติบโตมาในสังคมนี้ มีหน้าซำ
บางที่พวกเราอาจปล่อยผ่านบางเรื่องไปเพราะคิดว่า

“โลกก็เป็นแบบนี้แหละ”

“ก็ไม่เห็นเดือดร้อนตรงไหนเลย”

“ธรรมชาติของเพศก็เป็นแบบนี้แหละ”

เพราะเหตุนั้น *ปิตาย* จึงเกิดขึ้นมาเพื่อย้อนถามว่า จะปล่อยให้โลกเป็นแบบนี้ต่อไป จะไม่มองความเดือดร้อนของคนอื่นต่อไป และจะเชื่อว่าเรื่องเพศเป็นเพียงสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้นต่อไปแบบนี้จริงๆ นะหรือ ซึ่งอาจต้องยอมรับว่าบางสิ่งที่ *ปิตาย* กำลังพูดออกมา จะควรถูกชุกอยู่ใต้พรม ควรไร้แสง และไร้เสียงเสียด้วย

ข้าพเจ้าก็ได้แต่หวังเพียงว่าหนังสือที่หยิบมาเปิดได้พรมมาเปิดโปงจะ ‘น่ากลัว’ น้อยกว่า เมื่อเทียบกับการพยายามหลับตาแล้วเหยียบพรมย่ำรอยแผล

ปิตาย เกิดขึ้น ยังดำรงอยู่ และเผยแพร่ออกมาได้ด้วยความช่วยเหลือจากหลายคน ขอขอบคุณกำลังใจและคำปรึกษาจากเพื่อนๆ และครอบครัวที่คอยอยู่เคียงข้างกันเสมอมา สิ่งประกอบสร้างเป็นข้าพเจ้าล้วนมาจากความรักอันทรงพลังรอบกายเหล่านี้

ยินดียิ่งที่ Shine Publishing กับ *ปิตาย* มาพบกัน ขอขอบคุณทางกองบรรณาธิการที่ทุ่มเทและตั้งใจเพื่อร่วมผลักดันผลงานชิ้นนี้ออกสู่สายตาสาธารณชน

ตลอดทางของ *ปิตาย* นั้นไม่ง่ายเลย หลายอย่างต้องตกตะกอนซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำให้มีหลายช่วงที่เกือบไปต่อไม่ไหว ข้าพเจ้าจึงต้องขอขอบคุณกำลังใจที่สำคัญที่สุด

ขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่พาข้าพเจ้ากับ *ปิตาย* มาอยู่ตรงนี้ ในมือของทุกคน ในสายตาของทุกท่านได้ นับตั้งแต่ความนิยม

ในทวิตเตอร์ (X) readAwrite MEB การตีพิมพ์แบบทำมือ
สองเวอร์ชันแรก มาจนถึงฉบับ Shine Publishing นี้ ช่างเป็น
การเดินทางอันแสนวิเศษและเกินจินตนาการ หวังว่าจะยังได้พบกัน
อีกครั้งและอีกครั้งในโอกาสต่อไป

ด้วยรักและหวังให้ปีตาฯตาย
ชิรณะ

ทดลองอ่าน

หมายเหตุจากผู้เขียน

เนื้อหาส่วนใหญ่นำเสนอความรุนแรง สะท้อนจิต สะท้อนขวัญที่เกิดขึ้นในสังคมปิตาธิปไตย ดังนั้นส่วนใหญ่จึงมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ ความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศ (Gender-based violence) อย่างไรก็ตาม ในฉากที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงทางเพศจะหลีกเลี่ยงการพรรณนา โดยอาจบิดเบือนผ่านมุมมองของผู้เล่าหรือใช้โวหารภาพพจน์ประกอบ

ในผลงานแต่ละเรื่องจะระบุคำเตือนเนื้อหาไว้ สำหรับผู้ที่เกรงว่าจะเปิดเผยเนื้อหาสำคัญ สามารถอ่านข้ามคำเตือนเหล่านั้นได้ ส่วนสำหรับผู้ที่ต้องการระวังประเด็นละเอียดอ่อน กรุณาอ่านคำเตือนอย่างละเอียด หากรู้สึกได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ กรุณาอย่าฝืนทนนะคะ

Trigger Warning

การกลั่นแกล้งรังแกโดยคนที่เหนือกว่า (bullying), การกักขัง หน่วงเหนี่ยว (imprison), การกินเนื้อมนุษย์ (cannibalism), การข่มขืน (rape), การข่มขืนสัตว์ (zoophilia), การคุกคามทางเพศ (sexual harassment), การฆาตกรรม (murder), การฆ่าตัวตาย (suicide), การฆ่าผู้หญิง (femicide), การใช้ความรุนแรง (violence), การใช้ภาษาที่ดูถูกหรือมีอคติต่อผู้พิการ ตลอดจน

ผู้ป่วยบางกลุ่ม (ableist language), การคุกคามทางคำพูด
ในที่สาธารณะ (catcalling), การดูถูก มือคด กีดกันผู้พิการหรือ
ผู้ป่วยบางกลุ่ม (ableism), การทรมาน (torture), การทารุณกรรมเด็ก
(child abuse), การทำให้อับอายขายหน้า (humiliation),
การแท้ง (abortion), การนอกใจ (cheating), การบีบบังคับ
(coercion), การประณามคนรำนสวาท (slut-shaming),
การประณามเหยื่อ (victim blaming), การปั่นหัวเพื่อบงการเหยื่อ
(gaslighting), การมือคดต่อคนข้ามเพศ (transphobia), การมี
อคติต่อผู้หญิง (misogyny), การมือคดต่อคนเพศหลากหลาย
(queerphobia), การมือคดต่อคนรักเพศเดียวกัน (homophobia),
การยึดเยียดความรู้สึกผิดเพื่อบงการเหยื่อ (guilt trip), การรุมโทรม
(gang rape), การล่วงละเมิดทางเพศ (sexual assault), การล่อลวง
หรือชักนำให้คล้อยตาม (manipulate), การเล่นมุกตลกขมขื่น
(rape joke), การสะกดรอยตาม (stalker), การเสียชีวิตของทารก
(infant death), การเหยียดชนชั้น (classism), การเหยียดเชื้อชาติ
(racism), การเหยียดเพศ (sexism), การเหยียดรูปลักษณ์
(body shaming), การใช้สารเสพติด (drug abuse), ความเป็นชาย
ที่เป็นพิษ (toxic masculinity), ความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน
(angst), ความรุนแรงภายในครอบครัว (domestic violence),
ความสัมพันธ์เชิงผู้สาวระหว่งเครือญาติหรือสายเลือดเดียวกัน
(incest), ความสัมพันธ์ที่เป็นพิษ (toxic relationship),
ความสัมพันธ์ที่มีการทำร้ายกัน (abusive relationship), ภาวะ
ทางจิตหลังผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง (PTSD), ภาวะซึมเศร้า

(depression), ภาวะซึมเศร้าก่อนคลอด (antepartum depression),
ภาวะซึมเศร้าหลังคลอด (baby blue), โรครีไคร่เด็ก (pedophilia),
เลือด (blood)

Content Warning

การพูดคำหยาบคาย (rude words)

ทดลองอ่าน

สารบัญ

เท่าเทียม	1	รอยเบื่อนที่ชายกระโปรง	95
ปรลิต	2	เจตจำนงเสรี	97
บาดแผลคือเกียรติยศ	7	แปดเบื่อน	97
ในตู้เย็น	8	กรรมสิทธิ์โลก	98
ผีแม่หม้าย	10	เส้นทางอัศวิน	99
ชายขอบของป่าช้า	11	ตรอกเปลี่ยว	122
น้ำเดิน	23	กลับบ้าน	127
ตุ๊กตาแสนรัก	24	ซูเปอร์ฮีโร่	129
กลินปลาเค็ม	30	ไล่ผี	133
ผิวปาก	31	แม่มดในยุค	
แวมไพร์ผู้หัวโหด	33	คริสต์ศตวรรษที่ 21	134
ตามรอยเท้า	43	อะลาทา	138
แดนหืดคึก	45	หมาหน้าโง่	157
ว่ากันว่า	63	ปอบท้ายหมู่บ้าน	161
แล้วไป	64	กลายเป็นผี	177
ร้าย	65	แล้วใครจะปกป้องผู้หญิง	178
พิธีมิดแห่งความเงียบ	68	แสนปฏิพัทธ์	180

ระดู	220	อัศวินบาตกรรม	299
เพศที่ไม่อดทน	222	เพลิงอิติดอก	300
สมชาย	223	อูแ้ว	306
For men	239	ดวงใจแม่	310
ผู้ชายชายยำ	240	โลกมีตมณ	335
Deadname	241	ผู้หญิงด้วยกัน	340
ตัวตลก	242	สุภาษิตสอน Trash	341
ห้อง 202	243	อุทิศสุดท้าย	350
กฎการเอาตัวรอด ในวันสิ้นโลก	246		
กู - ลูกผู้ชาย	259		
เตะบอล	261		
ชะตากรรม	262		
Beauty stand โยนี	279		
ชนใต้หมิ่นโยนี	281		
ผีปากแดง	282		
สาวเจ้าของร้านต้นไม้	296		

อุทิศแด่ทุกหยาดน้ำตา

ทุกความเจ็บปวด

ทุกบาดแผล

ทุกชีวิต

ทุกหยดโลหิต

ทุกจิตวิญญาณ

ที่ส่งเวทย์ให้แก่ปีศาจปีศาจไทย

คัดลอกอ่าน

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน
ผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ควรได้รับคำแนะนำ

TW: femicide, pedophilia, queerphobia,
transphobia, homophobia

เท่าเทียม

“ถ้าเท่าเทียมก็แปลว่าต่อยู่ผู้หญิงได้สิ”

เกลอเอ๋ย

กายที่โดนพรากชีวิตแค่เพราะยืมให้ด้วยไมตรี

ร่างที่โดนเขียนประณามแค่เพราะ ‘ลักเพศ’

ใบหน้าที่โดนสาदन้ากรดแค่เพราะขอเลิกรา

วัยเยาว์ที่โดนทุบทำลายแค่เพราะไปต้องตา

ถ้าเท่าเทียมก็แปลว่าไม่ต้องมีใครตายด้วยเหตุเหล่านี้เลย

ต่างหาก

TW: antepartum depression, baby blue, rape, infant death, manipulate, murder
CW: rude words

ประวัติ

ฉัน มีประวัติอยู่ในร่าง

มันขยายตัวได้ กินเวลาเป็นวัน เป็นสัปดาห์ เป็นเดือน มัน
สูบสารอาหารที่ฉันได้รับเข้าไป มันหายใจได้ก็เพราะหัวใจฉันยังเต้นอยู่
มันทำให้ฉันปวดหลัง เท้าบวม ต้องลุกขึ้นมาฉี่บ่อยๆ กลางดึก

ตอนแรกฉันก็ไม่ได้คิดว่ามันเป็นประวัติ ฉันแค่ไม่รู้จะเรียก
มันว่าอะไร อันที่จริงฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันต้องการมันหรือเปล่า

แม่ผิวเคยบอกฉันว่า

“อายุจะ 35 แล้ว รีบตีเมียบำรุงแล้วท้องๆ สักทีเถอะ!”

พ่อผิวเคยบอกฉันว่า

“ผู้ชายเท่านั้นนะ ถึงจะได้รับขวัญเป็นทองหลายบาท”

ผิวเคยบอกฉันว่า

“อายุปุ่นนี้แล้วยังไม่มีลูก ฉันก็อายคนเป็นนะเธอ”

สุดท้ายฉันถึงต้องประกอบพิธีกรรมอย่างเอาเป็นเอาตายจน
หวาดผวา จนต้องร้องไห้วิ่งวนน้ให้เขาหยุด จนปัสสาวะแสบขัดและ
มีเลือดปนออกมา เพียงเพื่อให้มีอีกชีวิตหนึ่งมาแฝงฝังตัวอยู่ในกาย
ทุกคนดีใจกันยกใหญ่ตอนที่รู้ว่าฉันมีอีกหนึ่งชีวิตในตัว

แต่ฉันไม่ยินดีเลย

จึ้งยั้งรู้สึกผิดที่ตัวเองไม่ยินดี

ตอนที่ฉันนอนครวญครางด้วยความปวดหลัง ฉันเพิ่งรู้ว่า
ผิวออกไปต็มเหล้ากับเพื่อน

ตอนที่ฉันลุกขึ้นมาจึ้งครั้งทีเท่าไรไม่รู้ตอนตีสอง ฉันเพิ่งรู้ว่า
ผัวยั้งไม่กลับเพราะไปติดสาวบาร์

ฉันเริ่มเรียกสิ่งมีชีวิตในร่างว่า ‘ปรลิต’ ความไม่ยินดีของฉฉฉฉฉฉ
เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความจ้งจ้ง ฉฉฉฉฉฉให้หวาดกลัวตัวเอง

เลว...ฉฉฉฉฉฉ

ตอนไ้กลับถึงเวลาต้องเอาปรลิตออกมา ฉฉฉฉฉฉ
แขนพยาบาล ละล้าละล้าลักถ้ามว่า

“เมื่อไหร่จะคลอดคะ จะตายอยู่แล้ว!”

ตอนนั้นผิวฉฉฉฉฉฉอยู่ข้างเตียง พิมพ์
แซตคิกคักกับเพื่อนพร้อมกินพิชซ่าสบาย
อารมณ์

ฉฉฉฉฉฉเกลียดตอนที่ฉฉฉฉฉฉแบ่งปรลิตออกมา
สุดหัวใจ ร่างกายทุกส่วนกร็ร็ร็ร็ออกมาปานจะ
ปรลิตแตกแหกสลาย แสนเจ็บ แสนทรमान
ฉฉฉฉฉฉไว้วายทั้งน้ำตา

‘ไม่เอาแล้ว ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
ก็ไ้ได้ ปล่อยฉฉฉฉ!’

มีบางสิ่งที่ฉันเว้นหาปรสิตจากกายฉัน อย่างไรก็ตามก็ตัวเล็กเหลือเกิน ปากก็ทำได้แค่ร้องกระจองอแง มือไม้ก็ทำได้แค่ตี้นัดป้าย ทว่า บางสิ่งในใจก็ยังคงมีความรู้สึกแปลกแยกเหมือนมันเป็นสิ่งมีชีวิต จากต่างดาว เหมือนมันเป็นอะไรสักอย่างที่ถูกลืมไปเสียเมื่อฉันพร้อมคำว่า

“ยินดีด้วยนะคะ คุณแม่”

ยินดีทำอะไรล่ะ

ฉันถือห่อผ้าด้วยสองมือสั่นเทา แวดล้อมด้วยพ่อผัว แม่ผัว และผัวที่กำลังหัวเราะเรีงว่า พานยังขยะแขงทุกสรรพสิ่ง

ขยะแขงมันหรือ ขยะแขงคนพวกนี้หรือ หรือว่าขยะแขงตัวเอง ฉันไม่รู้เลย

ฉันกลายเป็นแม่ของปรสิต

ตั้งแต่คลอดเขาออกมาจวบจนตอนนี้ได้สี่เดือนเศษ ฉันก็ยังต้องสะดุ้งตื่นอยู่บ่อยๆ เพราะเสียงแหกปากร้อง ฉันต้องเปลี่ยนผ้าอ้อม ฉันต้องป้อนนมให้เพียงพอ ฉันต้องประคองก่อกอม ฉันต้อง...

ฉันเหม่อมองประตูบ้านเปิดในเวลาตีสอง ปรสิตหลับปุ๋ย ส่วนผัวฉันมีกลิ่นเหล้าที่

“ยังไม่นอนหรือ” เขาทักอ้อแอ้

ให้เอาเที้ยอะไรมานอนล่ะ

ในที่สุดวันเสาร์ก็เป็นวันหยุดที่เขาอยู่บ้าน เขาอนอดูทีวีสบายใจเฉิบ ส่วนฉันนั่งวงจุนจนทนไม่ไหว

“ฝากดูลูกหน่อย จะไปจับ” ฉันบอกก่อนผละชั้นบันได
ชั้นสองมา เขาชักสีหน้า ทว่าฉันไม่อยู่ฟัง

ตอนที่ฉันเข้าห้องมาพักสายตา ฟ้ายังเป็นยามเย็น แต่ฉัน
คงเปลี่ยกันไปจนหลับลึก ลืมตามาอีกทีก็มืดค่าเสียแล้ว

ฉันลงจากชั้นสองไปดูว่าผัวจัดการกับลูกอย่างไรบ้าง

ภาพที่เห็นทำฉันนิ่งงัน

นาฬิกาบอกเวลาตีสาม มันท้าวโซเซพร้อมกลืนเบียร์นอกชั้นมา
บนบันได เหยหน้าทักฉันอ้อแอ้

“ยังไม่นอนหรือ”

ฉันยืนอยู่บนชั้นบันไดที่เห็นอกว่า ยืนสองมือออกไปผลัก
ไหลมันโดยไร้คำพูด ปราศจากหน้าต่าง

ติง!

มันล้มลงไปหนึ่งชั้น

ติง! ติง!

มันล้มลงไปสองชั้นติดกันพร้อมหัวต้อองโหยหวน

ติง! โครม!

หัวมันฟาดกับหัวเสาบันได คอหักบิดผิดรูปไปทั้งอย่างนั้น

มีสภาพเดียวกับปรสิตน้อยที่กลิ้งตกจากเตียงไม่มีผิด

ฉันนั่งอยู่บนบันได ฝ้ามองศพมันเงิบๆ

ไม่รู้จะให้รู้สึกผิดกับอะไร ถึงอย่างไรฉันก็เป็นคนที่ปล่อยให้
ปรสิตตายอยู่แล้ว ถ้าปล่อยให้ปรสิตอีกสักตัวตายโง่งตามไป น้ำหนัก
ของคำประณามจากสังคมนี้อาจไม่ได้แปรเปลี่ยนไปนัก

‘แม่ใจโหด’ ‘เมียใจเหี้ยม’ ‘หญิงเลว’ อะไรเทือกนั้นก็คงจะ
ยังตกใส่หัวฉันอยู่ดี

คงเป็นบทลงโทษที่สาสมของคนที่ไม่รักปรลิตอย่างฉันแล้ว

ทดลองอ่าน

บาดแผลตอกเกียรติยศ

สลาก สีแดงแผ่นเดียวเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาล

บาด ลึกลงในใจมารดาชรา โหยให้ที่เขาต้องลาไกล

แผล ประทับบนร่างด้วยคำว่าโดนซ้อมวินัย

คือ รอยจารแห่งวิถี 'ลูกผู้ชาย'

เกียรติ แห่งการรับใช้ชาติสลักลงบนกาย

ยศ สุดท้ายที่ได้คือพลทหารผู้เร่ร่อน

#ยกเลิกเกณฑ์ทหาร

ในตู้เย็น

“กับข้าว อยู่ที่ไหน” เขาถามหลังกลับจากทำงานมาเหนื่อย ๆ
ฉันโง่หัวขึ้นจากกองผ้าที่กำลังซัก ตอบเสียงอ่อน

“ในตู้เย็น”

“อะไร ทำไมถึงเอาไว้ในตู้เย็น” เขากระซอกเสียง “ผิว
กลับมาเหนื่อย ๆ แทนที่จะทำอาหารสด ๆ ไว้ให้ เลือקיให้กินอาหาร
แช่แข็งเถอะ”

“ฉันก็เพิ่งกลับมาจากทำงาน ต้องกวาดบ้านซักผ้า จะทำอาหาร
ไม่ทันก็ไม่แปลกไหม” ฉันแย้งอ่อย ๆ “เข้าใจกันหน่อยเถอะ”

ไม่หรอก เขาไม่เข้าใจ ตบตีฉันอย่างกับกระสอบทราย เบ้าตา
ฉันแตกซ้ำ หัวปูดโน ท้องก็จุกจากการโดนผลักไปชนขอบโต๊ะ

เขาเข้านอน ส่วนฉันนั่งขัดตัวอยู่หลังตู้เย็น โทร.หาตำรวจ
ด้วยมือไม้สั่น

“อะไรนะ ผัวซ้อม?” อีกฝ่ายลากเสียงเฉื่อยชา “เรื่องผัวเมีย
เดี๋ยวไปมุดผ้าห่มกันสักรอบก็ดีกว่าแล้ว คุณกันดี ๆ เถอะน้อง”

ฉันนั่งซุกหน้ากอดเข้า หลังมือที่ปาดน้ำตาตันได้ออกมา
เป็นคราบของเหลวสีแดง

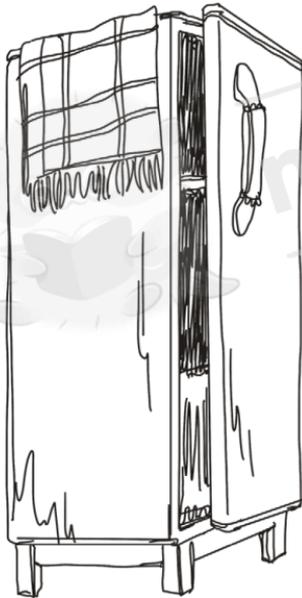
เสียงหวอดดังมาแต่ไกล ป้าข้างบ้านร้องบอกตำรวจโหวกเหวก

“ฉันได้ยินเสียงตีกันเมื่อคืน แต่เงียบมาจนถึงตอนนี้แล้ว
รีบเข้าไปดูเถอะ พ่อคุณ!”

ประตูเปิดผางออก ชายชุดสีกากีสามสีคนโผล่พรวดเข้ามา
ฉันยังคงกอดเข้าอยู่ด้านหลังตู้เย็น เงยหน้าขึ้นด้วยน้ำตาอาบแก้ม
พวกเขาจึงเร่งซักฉัน

“น้อง เกิดอะไรขึ้น ทำไมในบ้านมีแต่เลือด”

“ผัวน้องไปไหน”

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฉันวางคางกลับไปเกยบนเข่า

“เรื่องของผัวเมีย”

ใช่ ก็แค่เรื่องของผัวเมีย

“พูดไรอะ” พวกตำรวจงงัน มีคน
เข้ามาจับตัวฉันไว้ “ผัวน้องอยู่ที่ไหน!”

“ไม่ชอบทำอาหารสด” ฉัน
พึมพำเบาๆ

“อะไรนะ”

ฉันเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ส่งยิ้มให้

“ก็เลยเก็บไว้ในตู้เย็น”

ผีแม่หม้าย

ผู้ชายในหมู่บ้านทยอยตายโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุมาสี่ห้าคืนติดกันแล้ว

พวกผู้ชายกลัวผีแม่หม้ายจะมาเอาตัวไปอยู่ด้วยจึงทาเล็บแดงปลอมตัวเป็นผู้หญิง รีบร้อนป่าวประกาศว่าบ้านนี้ไม่มีผู้ชาย

ฉันนั่งไกวเท้าอยู่ตรงเตียงนาตอนตีสอง เบะปาก

โอ๊ย! ชี้อร้านจิ้งจัน ลีเอาพวกสูไปเส็ดหยัง ไหลตายแล้ว
ว่าบปูกัก ห่าบอบมึงเอ๊ย!

(โอ๊ย! ชี้อเก็จแบบนั้น จะเอาพวกมึงไปทำอะไร ไหลตายแล้ว
มาโทษกูจ้ง ใ้อีบอบเอ๊ย!)

ชายขอบของป่าช้า

“แกนี่ เป็นป่าช้าของพวกที่ตายพิเศษนะ พ่อหนุ่ม”

สับหระอสูงวัยเดินน่อยู่ข้างหน้า ผืนดินกว้างไกล มีต้นไทร
นับสิบทิ้งรากลงห้อยย้อยราวกับมือผีสิง แกว่งไกวตามสายลมยามดึก
ที่พัดโชย เสียงหวีดหวิวครวญคร่ำดังเคล้าคลออยู่ข้างหู ญ๋ำรกกทีบ
งอกตามรายทาง ไม่เลื้อยบางชนิดที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักกระหวัดพันป้าย
หลุมศพที่ตั้งอยู่เรียงราย

ข้าพเจ้าก้าวตามหลังแก กวาดสายตามองเท่าที่ไฟฉายในมือแก็
จะอำนวนวยให้พอเห็น บรรยากาศค้อย่างนี้ทางที่ค้อย่าเดินห่างจาก
‘ต่าไทย’ เลยจะตีกว่า

“พิเศษหรือ” ข้าพเจ้าถามเสียงแปร่งๆ “พิเศษอย่างไร”

ข้าพเจ้ามองไม่เห็นความพิเศษเลยสักกระพิก เมื่อครู่
ป่าช้าที่เดินผ่านมายังจะสมฐานะกับค้ำว่า ‘พิเศษ’ กว่าเสียอีก
ป้ายขนาดใหญ่มากทำจากหินแกรนิต

จารึกลวดลายและสลักนาม
อย่างวิจิตร รอบด้านไม่มี
วัชพืชหรือสิ่งปฏิกูล ญาติ

ของผู้ชายคนนั้นคงจ้ำงให้ตาไทยคอยปิดกวางเซ็ดธูมาโดยตลอด

แต่กับละแวกนี้ จะเรียกบริเวณที่ถูกทิ้งให้กรเรือไร้ผู้เหลียวแล
ว่าเป็นความพิเศษได้อย่างไรกัน

“เป็นที่ฝังร่างพวกศพไร้ญาติหรือพวกศพคนจนยังง่ละ ไม่มี
ใครสนใจคนพวกนี้นักหรอก แม้แต่ป้ายหลุมศพนี้ ข้าก็ทำให้อง”
ชายชราสาดไฟฉายว๊อบแว็บ ข้าพเจ้าถึงเพิ่งสังเกตว่าป้ายหลุมศพ
ล้วนทำลวกๆ จากไม้ผุพัง และปักไว้ประหนึ่งขอแค่บอกกล่าวว่า
ตรงนี้มีศพก็เท่านั้น “แต่ก็ตายด้วยสาเหตุเดียวกันทั้งนั้นแหละวะ”

“สาเหตุอะไร”

ตาไทยไม่ตอบคำ แกพข้าพเจ้านั่งยองลงข้างหลุมศพหนึ่ง
บนป้ายปราศจากตัวอักษร เกรงว่าล้บเหวอแคงไม่รู้หนังสือ

“นี่หลุมศพอิหวน มันเป็นกะหรี”

แค่เริ่มก็ชวนให้ข้าพเจ้าแค้นเสียด

“ตายเพราะเอตส์เรอะ”

ตาไทยจับจ้องข้าพเจ้าด้วยสายตาเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็
ไม่พูด สุดท้ายแกก็แค่พยักหน้าไปยังเนินดินเก่าๆ บนหลุมศพ

“ถ้าเอ็งอยากรู้ว่ามันตายเพราะอะไร ลองวางมือลงไปสิ”

ข้าพเจ้าสองจิตสองใจในขั้นแรก กระนั้นความอยากรู้ก็มีกำลัง
มากกว่า จึงทำตามทีแกว่า

สายลมเย็นเฉียบพัดโกรกร่าง หนาวเยือกจนขนบนท้ายทอย
ลุกชัน พริบตาต่อมาข้าพเจ้าก็เห็นภาพประหลาด คล้ายว่าเป็น
ความทรงจำของใครสักคนหนึ่งที่ไม่ใช่ของข้าพเจ้าเอง

“ไอ้ทิมอีกแล้วเธอเจ้ หนูไม่รับงานมันได้ไหม” หญิงสาวร่าง สะอาดสะอางวัยราวๆ 25 ปียืนเถียงหญิงวัยกลางคนร่างท้วม “มันทำ หนูเจ็บทุกที ที่มันต๋อยห้องหนูครวาก่อนยังซ้ำไม่หายเลย”

“มึงอย่าบ่นมาก อีหวาน ถ้ามีปัญหาเลือกนั้กจะมาบ่นเป็น กะหรืทำไม” หญิงที่ข้าพเจ้าอนุมานว่าเป็นแม่เล้าเท้าสะเอวตา “ครวานี้ไอ้ท้านั้นให้เงินมาเป็นตั้งเลยนะเว้ย มึงหาตังค์จ่ายค่าเรียน ให้อ้องอยู่ไม่ใช่หรอวะ มันจะต๋อยอีกก็สิบทีก็ยอมๆ ไปเหอะวะ”

หวานแม่้มปาก ข้าพเจ้าที่ยืนมองอยู่สัมผัสได้จากแววตา ของหล่อนว่ากำลังจนทางเลือกอย่างแท้จริง

พอข้าพเจ้ากะพริบตาอีกครั้งถึงเห็นหวานยืนอยู่กลางห้องนอน สภาพกลางเก่ากลางใหม่ หล่อนนั่งสิ้นแวลอย เบิกตากว้างไปทาง ประตูที่เปิดอ้า

“ไหนพี่ว่าพี่จะมาคนเดียวไง!”

คนที่ก้าวนำเข้ามาในห้องเป็นชายฉกรรจ์ สีหน้าแววตา เข้มเกรี้ยว

“จะกี่คนแล้วไงวะ กูก็จ่ายให้มึงแล้วไง!”

คนคนนั้นคงเป็น ‘ทิม’ หากแต่นอกจากทิมยังมีบอล โจ้ เอก และไม้ ข้าพเจ้าฟังพวกมันสนทนากันจึงพอรู้ชื่อ รวมถึงรู้เหตุผล ที่แท้จริงของคนกลุ่มนี้ บอลกับโจ้เริ่มถอดกางเกงของตนและเสื้อผ้า ของหวาน หล่อนหวีดเสียงพร้อมพยายามจะวิ่งหนี ทว่าเธอก็ไป ล็อกประตูและนั่งเฝ้าอยู่ตรงนั้น ส่วนไม้กับทิมก็หยิบถุงผงขาว ๆ ออกมาพลงหัวเราะว่า

คำคืนแห่งการสังสรรค์สุดเหวี่ยงของคนเหล่านั้นเริ่มต้นขึ้น

“ไม่ ฎบอกว่ไม่!” หวานกริตรี่องจนข้าพเจ้าเบือนหน้าหนี
“ปล่อยฎ!”

ข้าพเจ้าไม่เอยกรับรู้และไม่กล้่ารับรู้ว่าสถานการณ์เป็นเช่นไร
รู้สึกอดสูกับเสียงที่ได้ยินสุดประมาถ เริ่มร่ำร้องในใจว่เอยกหลุดพ้น
จากความทรงจำนี้เต็มที

“ฮือๆ ปล่อยฎไปเถอะนะ ฎจะไม่...จะไม่บอกใคร”

หวานร้องให้ ข้าพเจ้าหลับตา พยายามจะถอยจากห้อง
ทว่ก็คล้ายโดนมือที่มองไม่เห็นตรึงขาให้ต้องร่วมเป็นสักขีพยาน
ในวาระสุดท้ายของกะหรี

“แค็ก”

นั่นเป็นเสียงไอสำคัญของหล่อนที่ตั้งขึ้น จากนั้นก็ดังถี่ขึ้น
ผสมกับเสียงสรวลเสเฮฮาของพวกเดนมนุษย์ทั้งฝูง หากให้คาดเดา
นอกจากหล่อนจะถูกรุมโทรมจากคนกลุ่มนั้นแล้ว หล่อนยังน่าจะ
ถูกบังคับให้เสพผงสีขาเข้าไปด้วย

เสียงของหล่อนทรมาณเหลือเกิน กริดหัวใจข้าพเจ้าจนตัวสั่นเทา

หวานเงียบไปแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินแต่เสียงลมหายใจหอบระรัวของ
ตัวเองจึงลืมตา ดินแก่ในมือเปือกขึ้น ไม่รู้ว่าเพราะมือของข้าพเจ้า
หลังเหือหรือเพราะมีน้ำตาจากเจ้าของหลุมศพมาเปื้อนปน

“เป็นอย่างไร” ตาไทยถาม จุดข้าพเจ้าให้หายจากอาการตกอยู่
ในภวังค์ “มันตายเพราะติดเอดส์เหมือนที่เืองพิพากษามันไว้ไหมละ”

“หลังหล่อนตายแล้ว...” ข้าพเจ้าเอ่ยปากเสียงแห้งผาก “เป็น
อย่างไรต่อ”

“นางแม่เล่าฉันให้คนเอาศพมาทิ้งให้ข้างฝั่งไปเสีย อีหวาน มันเหลือกันอยู่สองคนกับน้องชาย หาตั้งค์ส่งน้องเรียนมาตั้งแต่ อายุมันยังไม่ 20 เลยมั้ง” ลับเหว้อเล่าเนิบๆ “น้องมันไม่มีเงินหรอก แล้วก็คงรังเกียจที่มีพี่เป็นกะหรี นานทีถึงจะมาเยี่ยมอีหวาน ตอนนั้นก็หายหน้าไปเป็นปีแล้ว”

“แล้วเรื่องคดีความล่ะ ตาไทย”

“คดีความ? เอ็งรู้จักกฎหมายไทยดีนักกระอะ” ตาไทยดูสังเวช กับการถามอ่อนเตี้ยงสาของข้าพเจ้า “มันมีกฎหมายข้อไหนคุ้มครอง กะหรีล่ะ”

ข้าพเจ้าสะอึก

“แล้วพวกคดีฆ่าคนตาย ยาเสพติด...”

“อีแม่เล่าฉันชายกะหรี อีหวานชายตัว ถ้าเกิดเรื่องยุ่งอะไรขึ้น ตำรวจจริง ธุระกิจของอีแม่เล่ามันไม่พียงยับเอาหรือไง” ตาไทยเห็น ข้าพเจ้าแย้งไม่ออกจึงว่าต่อ “มันเลยตกลงกับไอ้พวกกลุ่มนรกนั้น ให้ข้างฝั่งอีหวาน ส่วนพวกมันก็ฝั่งเรื่องให้ตายโหงไปพร้อมอีหวาน ยังไงล่ะ”

เช่นนี้เอง หล่นถึงกลายเป็นศพไร้ญาติที่ไม่มีใครเหลียวแล ข้าพเจ้าอึ้งงันด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก ก้อนก้อนลวก บางอย่างจุกตอกอยู่ในลำคอ หากนี่คือนิยามของคำว่า ‘พิเศษ’ ที่ตาไทย เคยบอกไว้ ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกว่ข้างเป็นความพิเศษที่ไม่น่าพิสมัย เอาเสียเลย

ลับเหว้อซร่าร้องเรียกข้าพเจ้ามาจากอีกทางหนึ่งไม่ไกล

“มาทางนี้สิ ยังมีอีกศพที่อยากให้คุณดู”